

Final d'època? IV - Explicació i raons d'un llarg silenci

Després d'una prou llarga interrupció, en recuperar el fil d'un treball que pot haver semblat que havia deixat de banda fa ja cap a tres mesos, crec que cal donar explicació d'algunes de les raons d'aquest tan sobtat i llarg silenci. I ho faré en bona part a tall de carta personal perquè alguns elements d'explicació i de reflexió així ho demanen. I a més és un deute que tinc amb els companys de l'UCPC.

De fet les causes han estat dues. La primera per raons estrictament mèdiques. Coses que de ja fa temps arriben sense avisar, necessiten primer un temps de repòs, després altre de recuperació... i a esperar la següent. A més, aquesta vegada, quan ja gairebé tot havia començat a normalitzar-se, la cosa es va complicar per un petit accident. Una caiguda sense massa importància física, gairebé cap, però sí un esquinç a la mà dreta que per un temps va obligar a dur-la sòlidament embenada. I com a conseqüència, fer-se difícil l'ús del teclat. Problemes, però, sortosament superats i que en el fons han estat més molestos que no complexos. Dit això, és evident que respecte d'aquesta part diguem que estrictament física, ben poc més hi ha a explicar. I pel mateix, podem deixar-ho aquí.

La segona causa ja és més complexa. En bona manera va ser producte d'una reflexió. Una reflexió feta en adonar-me'n que en aquest treball hi havia un error de punt de partida, i que per tant calia replantejar-se la continuació. Cosa que m'ha costat possiblement més del compte perquè ja tenia força avançada una continuació, que ha calgut no sols reformar sinó que escriure-la dos o tres vegades després d'haver-la donat per bona.

Atenció, però. L'error no era pas de continguts sinó que simplement de forma. Concretament haver començat, sabent força bé què volia dir, sí, però no tant com calia dir-ho. O sigui, error diguem que de mètode d'organitzar un treball que havent començat amb la idea d'un parell de lliuraments, després van ser tres... per adonar-me després que amb aquell mètode no s'anava enlloc. O sigui, l'error no ha estat en la intenció diguem que conceptual. Molt menys encara en els continguts, afirmacions, conclusions, etcètera, ja emesos o que s'emetràn, que segueixen sent els mateixos, si no que en la forma, massa improvisada de com estava desenvolupant aquest treball.

Aquesta reflexió, que ha estat un element d'interrupció, pot ser que excessivament llarga, d'aquest treball, no es va produir en el període que podria semblar més lògic, el d'aturada per les qüestions ja explicades, sinó que després. Quan ja superats en bona part els problemes físics, vaig posar-me a la feina de començar a escriure el que havia de ser el quart lliurament. Va ser aleshores que vaig adonar-me'n que tant en el que ja havia tramès com en el que estava fent hi havia salts de temps sense donar cap explicació de les raons d'aquests salts. La qual cosa podia causar més confusió que no clarificació, respecte del que havien de ser, i seran, les conclusions finals sobre si estem o no al final d'una època, i pel mateix, a l'inici d'altra.

A banda d'això, i com que aquest quart lliurament —a partir d'ara tots duran un títol propi— no és ben bé una continuació dels tres anteriors, sinó una mica com el que en música —en la música no clínx, o sigui no d'usar i llençar— es coneix com interludi o

intermezzo, explicaré que aprofitant la situació de forçat descans, incloent-hi una mà més aviat poc útil durant un temps, vaig anar recollint i prenent nota de notícies, esdeveniments, informacions i altres qüestions relacionades amb un títol, *Final d'època?*, que en realitat, com expressa l'interrogant, és una pregunta, retòrica si es vol, i no pas una afirmació.

Aquest recull estava, i està, basat en quatre temes o qüestions:

a) Situacions internacionals, en plural perquè són moltes i molt diverses, per més que si ens ho mirem bé, la gran majoria té un origen força lluny d'on es produeixen els problemes. Perquè, ¿què té a veure el que passa al Brasil amb allò que passa a la República Democràtica del Congo?, però si anem més enllà de la geografia, i de les formes formals, veurem que tot just la diversitat geogràfica, cultural, econòmica, etcètera de molts països on la gent que hi viu en ells, acaba sotmesa a un conjunt d'interessos l'origen dels quals no radica ni a Brasília o Sao Paulo, en un cas, ni a Brazzaville a l'altre, sinó que força lluny. A entitats econòmiques i empreses que estan presents en aquestes altres entitats definides com *índex borsari* que duen noms tan aparentment neutrals, fins i tot exòtics.com Dow Jones, Nasdak, Nikkei, AEX, FTSE, Ibex35, FTSE...

Índex borsaris que amb l'actual i espectacular davallada per causa del corona virus, davallada creada i impulsada no pas per l'innocent virus, sinó que per grups especuladors que van començar a vendre barat a fi d'iniciar el pànic, i immediatament que altres innocents es van escagarrinar i van vendre a preu encara més baixos, han començat a comprar. La qual cosa demostra que en el fons, l'economia mundial, el capitalisme com a forma econòmica, té una meravellosa manera de guanyar diners de manera especulativa, alhora que una gran incapacitat [per entendre que no sempre es pot matar allò que és gras](#). Per cert i parlant d'especulacions ¿hi haurà a Bolívia una "guerra del liti" per causa dels cotxes elèctrics? ¿Com, la que hi ha a la RD del Congo, la "guerra del coltan", amb més de cinc milions de morts fins ara, per causa dels telèfons mòbils, que tots portem a la butxaca, i altres objectes d'altíssima tecnologia?

b) Economia. Situació de constants i continuades crisis econòmiques des de fa possiblement més de quaranta anys, i no pas deu o dotze que sempre es diu. Crisis que en realitat s'ha d'escriure en singular, crisi, perquè està globalitzada i en ella el famós efecte papallona és un fet ja indiscutible.

c); Revolució tecnològica, també dita digital, que en aquest moment ho abasta tot, i el seu efecte està deixant obsoleta, del passat si més no, la Revolució Industrial creada per la mítica màquina de vapor perfeccionada per James Watt. Els avenços en ciència estan ampliant com mai els nostres coneixements, també trastocant les nostres concepcions de la realitat, com passa amb la quàntica.

d) Una qüestió que em permeto batejar com Nou cas dels Catalans en record d'aquell Cas dels Catalans d'ara fa tres-cents anys. En el que es va demostrar que la famosa sentència de lord Palmerston: "*Anglaterra no té amics permanents ni enemics permanents. Anglaterra té interessos permanents*", no era pas una frase enginyosa ni presumptuosa, sinó que una ben concreta afirmació política.

El nou Cas dels catalans

Parlem una mica d'ell, perquè és un cas força interessant per diverses raons. Per una banda, ens interessa a nosaltres tots els ciutadans de Catalunya, molt directament —i també als ciutadans d'Espanya per més que la majoria no ho sàpiga— per la qual cosa més enllà de les simpaties, indiferències o rebuig amb què se'l pugui veure, mereix també parlar d'atenció més enllà de l'estricta dret d'autodeterminació. I és que podria ser que el sempitern "cas català" —tres-cents vuitanta anys des del Corpus de Sang— sigui un senyal, un senyal més, d'aquesta possible crisi de l'època actual —i ja veieu que uso amb tota prudència els condicionals— perquè, fixem-nos, aquesta actual fase iniciada amb grans manifestacions sempre pacífiques i amb una barreja de participants que des del primer dia les ha fet allò que ara se'n diu transversals, en principi era vist des de fora com un debat entre una nació normal, una nació de debò, Espanya, i una part d'aquesta nació, Catalunya, que vol separar-se.

Però d'una manera gradual, i en bona part gràcies a la participació ben activa d'Espanya i de les ficades de pota de l'Espanya eterna, ha anat esdevenint un problema amb aspectes internacionals. Incidint i creant debat en llocs tan impensables no fa ni quatre dies com és el Parlament Europeu. El Parlament d'una Unió Europea que en comptes de la possible assemblea de pobles que hauria pogut ser, no és altra cosa que una mena de club de nacions d'estat. Un club on de sobte apareixen tres diputats, més un quart que està a la presó.

El nombre d'aquests diputats, tres entre 751 no semblava raó per obrir debats i causar problemes, ja es miri com es miri no representen cap estat nació, ja que aquell en el qui van ser elegits els rebutja i vol jutjar i tancar a la presó al costat de l'altre. Mentre que aquella nació que diuen representar, la República Catalana, no sols no és membre de la Unió Europea, sinó que ni tan sols està reconeguda com a nació per cap organisme internacional...

Malgrat això, la seva situació és discutida en organismes oficials de les Nacions Unides, els principals presos polítics pertanyents a l'independentisme català, reben constants visites de tota mena d'organitzacions defensores dels valors democràtics, polítics de molt variada filiació i organitzen un gran acte a una ciutat francesa, Perpinyà, amb presència oficial d'alcaldes i altres polítics francesos. I per a culminar, entre aquests diputats que són la veu d'una nació sense estat, hi ha una diputada, la Clara Ponsatí, que podria ser que gràcies al *brexit* acabés no sent la veu d'una nació sense estat, sinó que de dues: Escòcia a més de Catalunya. Amb la qual cosa, pot ser que sense adonar-se'n posen en qüestió l'estat nació. Una creació de la Revolució Burguesa. Qüestió de la que ja es parlarà més endavant de la mà de Pierre Vilar, i que paradoxalment, ha estat aferrissadament defensada, i amb les més variades argumentacions, per esquerres d'allò més revolucionàries.

I per acabar. És veritat que nosaltres, els qui ens definim com comunistes, hem proclamat massa vegades la mort del capitalisme i per tant de la societat burgesa de la qual és la base econòmica. Ho hem fet tot just ignorant el que Marx diu al *Pròleg de Contribució a la crítica de l'economia política*, i que ara, cent seixanta anys després, penso que està esdevenint rabiosa actualitat i del que ja es parlarà més endavant.

Proper lliurament: Neix la nació

Francesc Font